

visning, der er given paa, at man nu skulde søge en Tillægsbevilling paa den Sum, som er bleven udgiven i Genhold til den foreløbige Finantslov, eller de Statteopkrævninger, der have fundet Sted i Genhold til den, tror jeg dog ikke kan være de Herrers alvorlige Mening. Naar saa er, naar der kun det andet Alternativ tilbage, som blev antydet af en æret nuværende Landssthingsmand, hvem Ordføreren citerede, nemlig Andrae, der sagde, at Betydningen af en Beslutning om, at en Del af Statsregnskabet ikke kan passere, var, at Sagen ikke kunde afgjøres som Regnskabsdag, men enten maatte søges afhjulpen gennem en Tillægsbevilling eller blive udsat, indtil Ansvar kunde gøres gjældende. Det er altsaa det, der nok dog bliver tilbage som den eneste Betydning, der kan knyttes dertil, som det Æneste, der kan lægge nogen fornuftig Mening ind i, naar dette Thing nu vedtager, at Statsregnskabet ikke kan passere, at man derved vil holde Øren, Udgangen aaben for en Rigsretsansøgnis. Det er jo ganske tydeligt, naar man siger, at det ikke kan passere — passeret er det jo, og Meningen kan jo da kun være den, at det ikke kan passere upaatalt. Vil man gaa den Vej, nu vel, da kan jeg fra de ærede Medlemmers Standpunkt, saaledes som jeg har tilladt mig at udtale i Betænkningen, finde det rimeligt, og jeg kan ogsaa under denne Forudsætning finde det rimeligt, at de sige, at Statsregnskabet ikke kan passere. Jeg har derfor ogsaa udtalt, at hvis jeg kunde være, som Nora siger, „saa uvigelig“ vis paa, at Vedtagelsen af denne Indstilling vilde blive fulgt af en Rigsretsstiltale, skulde jeg ogsaa stemme med de ærede Herrer. Men hvor meget Vidunderligt der end kan være sket i Slutningen af denne Rigsdagsamling, tror jeg dog, at det vilde være altfor vidunderligt at skulle vente sig, at der nu i disse sidste Dage pludselig skulde dumpe en Rigsretsstiltale ned i Anledning af den foreløbige Indtægts- og Udgiftsbevilling, som nu er noget over tre Aar gammel. Jeg anser det for overveiende usandsynligt, at noget Saadant vil ske, og jeg antager, ærlig talt, at de ærede Herrer af Flertallet ere af samme Anskuelse. Det har jeg en Fornemmelse af. Men naar saa er, hvad er det da, som er tilbage, og hvad bliver Betydningen af, at Regnskabet ikke kan passere? Det synes aabenbart, at de ærede Herrer ville ligesom Mr. Micawber indtage den Stilling at se, om der ikke skulde vise sig Noget. Hvad det er, der skulde vise sig, ved jeg ikke. Man kunde tænke sig forskjellige Ting, og Tanken ledes ikke unaturlig hen paa, at der for Diebliffet i et andet Land ogsaa mellem en Del af Folkerepresentationen og Regjeringen er en Meningsulighed om den forfatningsmæssige Opfattelse af et væsentligt Punkt i Forfatningen. Der er der jo Nogle, som udtale som en meget klar Sag, at man vil vente med at bringe Sagen for Rigsretten, indtil

man kan skaffe sig en bedre Rigsret, og man spekulerer deroppe, efter hvad der tydelig og bestemt er udtalt, paa dels ved Forandring af Rigsrettens Medlemmers Tal og dels ved et nyt Valg til den Del af Rigsretten deroppe, som dannes af Repræsentationen, at kunne skaffe sig en bedre Rigsret. Noget Saadant, vil jeg strax bemærke, kan der aldeles ikke være Tale om fra mine ærede Modstanderes Side her i Salen. Dels kjenner jeg altfor godt deres Loyalitet, men dels kjenner jeg ogsaa altfor godt deres Klogskab til, at jeg kunde antage, at der hos dem var nogensomhelst Formodning om, at det indenfor en overfluelig Fremtid skulde være saa, at der blev dannet et Landssting, ved hvilket man kunde se Rigsretten besat paa en saadan Maade, som maatte kunde være stemmende med de Herrers Ønsker angaaende dette Spørgsmaal. Noget Saadant ligger udenfor al Tanke, derom er jeg fuldstændig overbevist. Men hvad er det da, der skal vise sig? Det ved jeg ikke. Der forekommer en Antydning i en Udtalelse af det ærede Medlem, der sidder tæt ved mig, det ærede Medlem fra Standerborg (Vajer), om, at man er for træt. Man er saa træt, saa opløst, at man ikke kan gjøre en saadan Kraftanstrengelse, og man vil derfor vente, indtil der mulig kommer et Folkething, som har mere Fæsthed, som ikke lider af denne Træthed og denne Opløsningsstilstand. Men jeg kan ikke negte, at det er et Standpunkt, som det forekommer mig at være overmaade lidet heldigt at indtage for Folkethinget, at sige: Jeg er saa ulidelig træt, jeg kan virkelig ikke indlade mig paa at komme med en saadan Anklage; men jeg haaber, at der engang vil komme et Folkething, som kan udfolde en større Kraftudvikling. Det er et Standpunkt, som forekommer mig at være ikke egentlig værdigt for Folkethinget, og det er et Standpunkt, om hvilket jeg, som jeg har bemærket i min Betænkning, mener, at det ikke fyldestgjør de Krav, som Grundloven har stillet til Rigsdagen, om at skulle træffe Beslutning med Hensyn til Statsregnskabet. Man kommer i Virkeligheden ikke derved til at træffe nogensomhelst Afgørelse, thi man erkjender, at den Afgørelse, man træffer, betyder kun, at der ingen Afgørelse sker, og om der nogen- sinde kommer et saadant kraftigt Folkething, som er istand til at fremkalde en Afgørelse, ved man ikke. Mig forekommer det nu, at der for Folkethinget ikke kunde være nogen Betænkelse ved at tiltræde Landsstingets Indstilling. Jeg kunde godt forstaa det, hvis denne Decharge gaves i de Ord og i den Form, i hvilken flere ærede Medlemmer undertiden have foreslået at skaffe den Udtryk, nemlig at man „godkjendte“ Statsregnskabet — jeg siger, at, skjøndt jeg desuagtet ikke erkjender Berettigelsen i at undlade at træffe en saadan Afgørelse, kunde jeg godt forstaa, at man i høi Grad vilde frympe sig ved, naar man mener, at en Del af Statsregnskabet ikke